

Сачекао сам да mine прва недеља Васкршњег поста па дадох себи за право оно што ми по Божијем праву припада: да Вам отпишем, Ваша светости, патријарху српски.

Велите да нико не треба да учи цркву шта је Косово и Метохија, и јоште велите, парафразирају: да не треба да се позивамо на цркви и кријемо иза ње.

Ваша светости- нико од нас не учи цркву, ми смо од цркве научени, оно најбоље у нама јесте наша света Српска православна црква, но црква нисте ни Ви, ни ја, односно, црква сте и Ви и ја, свако до нас.

И, нико од нас не пита цркву шта чини већ Вас, светости, све владике српске, служитеље наше свете Српске православне цркве, а не њене господаре.

Замислите се, толико Вас молим, светости, ако се ко и крије иза цркве- ко је то..?

Нико од нас не учи цркву шта је Косово и Метохија јер црква јесте Косово и Метохија, суштина- суштине, и свако од нас срећан и благословен носи свој крст јер Србин не верује у Бога што му је речено, већ га позна.

У цркву не одлази да се увери постоји ли Бог, но да се Богу покаже да јоште Србин постоји у вери, за веру, за своју цркву која је и од Вас и од мене, једнако.

Ако је ко за Господа страдао- Србин јесте, а ми смо деца тих страдалника, у завет су нам и распеће и клинови, па имамо и права и обавезу да питамо: да ли је Косово и Метохија више наше неголи Ваше, светости, часне владике?!

Не кријемо се иза цркве, но се заклањамо- ветробран је Србинов од невоља и зла!

Ево и невоља и зла, па питамо ми служитељи вас служитеље: јел нам Косова и Метохије довољно што га помињемо чекајући да нас оно заборави, а хоће!

По чему да нас памти, да нам се нада, да нам се радује..?

По томе што смо много говорили, а чинили- ништа?!

Што су нам веће речи то су нам мања дела!

Што више певамо о Косову и Метохији то нам више треба само у песмама...

Што је више строфа и беседа то нам мање Косова и Метохије треба, а шта је Србин без заветне светиње до песма коју нико неће желети да запева.

И не треба!

Не припадам ни једној политици но вери, кост сам сломљених и здробљених костију Србинових, дете сам распетих, знам да сам без Косова- нико, без Метохије- ништа, па верујем да с правом гледам пута Вас, светости, часне владике, питајући се: зашто говорите не казујући ништа?!

Пост није изговор, напротив!

Нема Србин часнијег поста од Косова и Метохије, ни причести до њега!

Шта ћемо за Васкрс, на Литургији, рећи Господу: јесмо ли се суздржали од грехова или их сабирали..?

Који ћемо корацима под плаштаницу ако ћутимо да су нам стопе на Косову и Метохији?

Свакоме је од нас и први и последњи корак тамо, све између су трагови предака и потомака, па шта ћемо им оставити..?

Питам, Ваша светости, часне владике, јер ми је Господ дао право обавезу да не ћутум, ни њему ни вама.

И с Господом се Србин пита па може и са служитељима господњим: хоћемо ли певати, јел то мера колико нам светиње заиста треба?!

Грех на моју душу што Вам се овако обраћам, Ваша светости, часне владике, но грех на моју душу да сам оћутао...

Не кријем се иза цркве, нити је чему учим, она је мене најбољем научила и добрим учинила- но питам вас служитеље, ја бедни и грешни служитељ: ако сада не учинимо ништа, шта су крстови које с радошћу и благословом носимо: распећа, или дрва за потпалу?

Колико је то Косова и Метохије довољно?

Онолико колико га стане у песме и беседе, или колико Србља стоји под њим, на њему и над њим?

Господ нас је даривао светињом, по чему ће нас без ње познати...

(Два у један)